

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ПУШЕК

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Когато се случи всичко, летях с № 14 обратно към базата. Цифрите, изписани върху сивия корпус не означаваха, че имаме четиринайсет самолета. Беше просто един от четирите сандъка — и като казвам сандъци, значи е точно така, — обслужващи нашата малка транспортна фирма. За шест години работа купихме и възстановихме седемнайсет таратайки, но тринайсет от тях вече се бяха разпаднали. Още един провал щеше да ни довърши. Не можехме да работим с по-малко от четири самолета при внезапния прилив на сондажни машини към севера и конкуренцията на още две авиолинии край нашето езеро. И ето че тъкмо аз щях да погубя двуплощника.

Надуших дим. Опитайте някой път да си го представите за развлечение. Седите във вехт самолет с обшивка от шперплат и брезент, а на два километра и половина под вас се разстилат безлюдните непроходими дебри, наречени Северен Квебек. А, освен това вместо колесник имате поплавъци и никъде не забелязвате езеро.

Отначало не беше много — само тъничка струйка, която подаде изящна главица между мен и таблото, носейки незабравимия мирис на тлеещ плат. По възпламеняемост старата браква можеше успешно да си съперничи с клечка кибрит.

Според Холивуд летецът е мъж от стомана, неподвластен на нерви и паника. Глупости. Да летиш си е работа като всяка друга и я вършат обикновени хора. Лично за себе си мога да кажа, че в онзи и следващите моменти бях, както се казва, взел-дал. Точно тогава надникнах надолу и зърнах купчинката бараки, наречени с общото име Понт-О-Троа-Ривиер (ние му викахме просто Привърс).

Това бе моят шанс. Кабината бързо се пълнеше с пушек, огънят бе нейде наблизо, а не смеех да отворя прозорчето, за да не предизвикам течение. Но ако поемех обратно към базата, най-вероятно щях да се сгромолясам насред пущинака. Разумът ми подсказваше да скачам. Всичко друго — от инстинкта до чувствата — настояваше да държа до край. Това също бе глупост, защото нямах и един шанс от хиляда да спася самолета. Това искам да подчертая — не го сторих от храброст, беше си чисто и просто глупост. Продължих по курса, а парашутът висеше на скобите зад гърба ми.

Сега пушекът се процеждаше покрай краката ми. Вероятно идваше нейде изотзад. Взех пожарогасителя, стиснах го с колене, пъхнах струйника колкото се може по-назад и опръсках всичко наред.

После се разкашлях. Очите ми се замъглиха от сълзи и както ме разтърсваше тая мощна, хрипкава кашлица и се мъчех да виждам таблото с просълзени очи, няма нищо чудно, че толкова се отклоних от курса.

Точно това стана. По някое време ми хрумна да надникна навън. Между две примигвания погледът ми се проясни за миг и зърнах отдолу нос Тирбушон. Значи се бях отклонил с цели 67 мили и весело хвърчах в погрешна посока. Хубава работа!

Сега поне долу имаше вода колкото щеш, стига да не припаднеш преди да кацна. От картите на областта помнех, че езерото е дълбоко, но дълго и тясно с игрива чупка по средата.

Завих надолу, като се мъчех да не забелязвам, че в кабината става непоносимо горещо. И през цялото време се молех дрезгаво вятърът да е добър.

Не беше. Духаше не по дължината на езерото, а направо. За да кацна в тая локва, трябваше едновременно да направя вираж, да вирна нос и да слизам.

Последните шейсет метра ми се губят в мъгла. Спомням си ясно само безпощадно логичната мисъл: трябваше да скоча над Привърс, да си спася тъпата кожа, а фирмата и самолетът да вървят по дяволите без мое участие. Слезех ли от небето в Привърс, щяха да ме посрещнат като герой. Пък и познавах там една хубаво френско момиче. Обаче не скочих. Ама че глупак!

Плъзнах се над дърветата в южния край на езерото, вирнах нос и намалих скоростта. Щом загубих височина, дадох пълна газ, за да не се преобърна и когато пак набрах скорост, килнах крило наляво. На три метра височина изравних, изключих двигателя и зачаках. Самолетът докосна водата като ранена патица и всички сглобки изстенаха. Още преди да е спрял, аз ритнах вратата, изскочих върху поплавъка и измъкнах от кабината нещо, вече обгърнато в пламъци. А когато го метнах във водата, безмълвно отправих десет милиона благодарности към Провидението, което бди над глупците. Знаете ли какво гореше, вероятно подпалено от цигарата на някой тъп механик?

Парашутът ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.